

980112-1

Jestliže „přítomnost“ chápeme důsledně jako „při-tom-nost“ čili při-tom-bytí (ve smyslu shora uvedeném, totiž že do každé aktuálně přítomné fáze příslušné události je vtažena i její relativní ne-přítomnost, totiž jako vlastní budoucnost (budost) a jako vlastní minulost (bylost), pak vskutku platí, že vnitřní časovost jsoucího (vskutku jsoucího, tj. „pravého“ jsoucího) „je omezena na přítomnost“ (i když nevím, proč máme mluvit o „omezení“ – vyplývá to pro mne již z toho, že každá „pravá“ událost má počátek a konec). Znamená to potom jen to, že ona událost je „přítomna“ ve všech svých aktuálně přítomných fázích ve skutečnosti celá, tedy včetně svých aktuálně ne-přítomných fází minulých i budoucích: v každé své fázi je celá událost „při tom“.

(Praha, 980112-1.)